

מעדני אשר

שאלות וחקירות בענייני פרשת השבוע | יו"ל ע"י מכון "מעדני אשר" - בית שמש

פרשת תצוה תשפ"ב | גליון תתפ"ח (שנה י"ט)

האם הכהן גדול היה אסור ללבוש משקפיים בשעת העבודה והוא יתור בגדים?
יש לחקור האם הכהן גדול היה אסור ללבוש משקפיים בשעת העבודה והוא יתור בגדים או דילמא משקפיים לא נחשב למלבוש ולא הוא יתור בגדים.

הנה בשו"ת דברי מלכיאל חלק ד' סימן ל"א כתב דנראה שכהן היה אסור ללבוש בתי עינים בשעת עבודה דהוי כתוספות בגדים.

ובחשוקי חמד סנהדרין ל"ו עמוד ב' נסתפק האם הלוּבש משקפיים יש בזה משום יתור בגדים, וכתב שיתכן שמשקפיים לא הוי יתור בגדים, כי אינו בגד אלא תכשיט, ויתור בגדים נאמר רק כאשר מוסיף ללבוש בגד, וכמבואר בגמ' זבחים י"ט ע"א שאבעיא להו האם תפילין הוה חציצה, ונחלקו רש"י ותוס' ד"ה תפילין בפירוש האיבעיא, שדעת רש"י שהספק הוא משום יתור בגדים, ודעת התוס' שאין בזה יתור בגדים, והספק הוא רק בתפילין של יד, האם הוי חציצה, ולכאורה לשיטת התוס' גם לאיבעיא של הגמרא, תפילין לא הוי בגד, וכ"ש במשקפיים, ולמסקנת הגמרא שתפילין לא הוי חציצה, כתב רש"י שם דף יט ע"ב ד"ה ששם שאינם יתור בגדים כיון שלא בגד הוא. א"כ הוא הדין משקפיים לא הוי בגד, ומביא בשם גיסו הגר"ח קנייבסקי שליט"א שאמר שמשקפיים לא הוי יתור בגדים, כיון שאין בהם ג' על ג'.

ומעיר בחשוקי חמד שבספר דרך חכמה פ"י מהלכות כלי המקדש ה"ג ביאור הלכה ד"ה מניח כתב שלכך לא הוי תפילין יתור בגדים, שאין בהם ג' על ג', והא דכתב הרמב"ם שם ה"ח דלצול קטן הואיל וחשוב הוי יתור בגדים אפילו בפחות מג' על ג'. י"ל שהוא חשיב כי הוא בגד וצריך להשתמש בו, אבל תפילין שאינו לצורך בגד, אלא לצורך מצוה, והוא תכשיט ולא בגד אינו חוצץ, ומה שנאמר בגמ' שבת ס"א ע"ב תפילין דרך מלבוש, אין הכוונה שהוא בגד, אלא שהוא דרך לבישה, אבל בגד לא הוי, כמו כן אפשר לומר על משקפיים, שהוא דרך מלבוש, אך אינו בגדו.

כהן שאינו רואה רק עם משקפיים האם נחשב לבעל מום?

הנה איתא בגמ' בכורות מ"ד ע"מ א' שמחזוריתא פסול לעבודה ופירש"י שחסרה מראיתו, אבל רואה מקצת, וכן פירש רבינו גרשום שנפחת קצת ממראות עיניו, חזינן שמי שאינו רואה טוב נחשב לבעל מום, ואין לומר שכחיהו כיון שרוב הציבור לובשים משקפיים אין זה כבר נחשב למום, שהרי כתבו התוס' בכורות ל"ו ע"א ד"ה מה שאף שהדרך שזקן עיניו נחלשות מחמת זקנה, אין מונע את הדבר מלהקרא מום.

הנה בשו"ת דברי מלכיאל חלק ד' סימן ל"א כתב שבכהנים לא מציינו שיפסלו מחמת חלישת ראייתם, רק במומים שבעיניהם.

ובחשוקי חמד סנהדרין ל"ד ע"מ ב' כתב שכן שמע בשם מו"ח מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל שאמר שחלישות ראייה אין זה מום הפוסל בכהנים, כיון כשמתקרב הוא רואה טוב, וצריך לומר שהפסול מחוסר ראייתו שכתבו הראשונים שהוא פסול ראייה, היינו שאינו רואה טוב מחמת חסרון שיש לו בעיניו, כלומר שגם כאשר יהיה קרוב לדבר לא יראנו טוב, אז זה נחשב למום, אך אם אין לו שום חסרון, ורק אינו רואה טוב, וכשמתקרב לחפץ הוא רואה אותו היטב, לא הוי מום.

האם הכהן גדול היה אסור ללבוש כיפה בשעת העבודה משום דמוסיף על הבגדים?
בפרשתן ושמת אותו על פתיל תכלת.

איתא בגמ' חולין קל"ח ע"מ א' כיפה של צמר היתה מונחת בראש כהן גדול ועליה ציץ נתון, לקיים מה שנאמר ושמת אותו על פתיל תכלת.

ופירש רש"י שם ז"ל כיפה כובע קטן.

וברמב"ן בפרשתן כתב דכיפה של צמר היינו פתיל תכלת דקרא שהיו אורגין מצמר צבוע תכלת רצועה רחבה כרוחב הציץ והציץ היה נקוב משני קצותיו והרצועה דהיינו פתיל תכלת היה למטה ממנו נכנס מנקב לנקב והיו קושרין את הפתיל.

יש להקשות: לשיטת רש"י שמתחת הציץ היה לובש הכהן גדול כובע איך היה מותר לכהן גדול, ללבוש כיפה הרי זה יתור בגדים, כך מקשה המלבי"ם בפרשתן, וכן בהגהות ברוך טעם על טורי אבן חגיגה בהערות.

איכא כמה תרוצים:

- א. אין זה יתור בגדים, כיון שהוא צורך הציץ, כך תירץ המלבי"ם בפרשתן.
- ב. באמת לא היה הכיפה של צמר מונחת בראשו תחת הציץ רק שלא בשעת העבודה, וכשלא לבש השמונה בגדים רק הציץ לבד, כך כתב בהערות ברוך טעם על הטורי אבן חגיגה ז' עמוד א'
- ג. ע"פ מה שכתב הר"ף פרק ו' דשבת דהוה רק שני אצבעות ולכן אין עליו שם יתור בגדים, כך תירץ בצפת פנח תניינא הלכות יסודי התורה פרק ו'.

ובכסף משנה הלכות כלי המקדש פרק י' הלכה ג' תמה מדוע הרמב"ם לא פסק שהיה לכהן גדול כיפה, הרי זה סתמא דגמ'.

יש שמתרץ את שיטת הרמב"ם: דמוכרחים אנו לומר דלא חשו אהך כיפה של צמר דאיתא שם בחולין, כי לשון כיפה בכל מקום הוא ענין כובע המכסה את הראש, וזה אי אפשר, למאי דקימ"ל ששערו של כהן גדול היה נראה בין ציץ למצנפת להנחת תפילין, לכן דחאוה מהלכה ונתיישב בזה תמיהת הכסף משנה על שהשמיט הרמב"ם הך כיפה של צמר, כך תירץ בספר הכתב והקבלה בפרשתן.

ויש שמתרץ את שיטת הרמב"ם: לפי מאי דקימ"ל עירוכין ג' ע"ב דכהנים לא הוי מניחים תפלה של יד משום דכתיב ילבש על בשרו שלא יהיו דבר חוצץ בין בגדיו לבשרו א"כ ה"ה על מצחו שלא יהיה דבר חוצץ בין ציץ למצחו וא"א בכיפה של צמר המפסקת וע"כ כפירש"י ורמב"ן בחומש ומשו"ה השמיטו הרמב"ם ג"כ, והך ברייתא דשמעתין ס"ל אף על גב דכתיב על מצח אהרן מ"מ לא קפדינן אחציצה וכס"ד דש"ס זבחים י"ט ע"א ע"ש ולית הלכתא כוותיה, כך כתב החתם סופר חולין קל"ח ע"מ א', ובענין האם כהנים היו מניחים תפילין בשעת העבודה עיין מה שהארכתי בספר מעדני אשר ממלכת כהנים ע"מ קפ"ח.

ברכת מזל טוב
לידידנו העומד לימין המערכת
בכל עת בעצה ובמעש
הגאון הרב **אברהם מאיר שלוש** שליט"א
ראב"ד חיפה
לרגל שמחת נשואי בנו הבחור החשוב
המופלג בתורה ויראת שמים **שמואל** שליט"א
נכד הגאון הרב **אליהו סוסיה** שליט"א
עב"ג במזל טוב בת הרב **תומר ארגמן** שליט"א
יהא רעוא שבזכות מעשיו הכבירים
להרבות תורה והוראה בישראל
יזכה לרווחת נחת מכל יוצאי חלציו
ויצליח בכל אשר יפנה

גליון זה נודב ע"י ידידינו
הנגיד הנכבד הרב **משה נתן ראטה** שליט"א בארא פארק
לברכת מזל טוב
להוד כ"ק מרן האדמו"ר מקוסוב ויוניץ שליט"א
לרגל שמחת נשואי נכדו ידידינו הבה"ח המופלג בתורה"ש כמר **ישראל** נ"יו מבחירי ישיבת טשעבין
בן לבנו פרי עץ חיים ידידינו הרה"ג **בורך** שליט"א
חתן כ"ק מרן האדמו"ר מנדבורנה שליט"א
עב"ג בת הרה"צ **יהושע העשיל רוזנפלד** שליט"א
יהא רעוא שבזכות יזכיו ורבות יזכה לרווחת נחת מכל יוצאי חלציו ויצליח בכל אשר יפנה

גליון זה נודב ע"י ידידינו
הגאון המפורסם רבי **שניאור זלמן שבארץ** שליט"א
רב בלוס אנגלס
לעילוי נשמת אביו החסיד המפורסם
רבי **חיים שבארץ** זצ"ל
נלב"ע י"א אדר ת.נ.צ.ב.ה.

גליון זה נודב ע"י ידידינו
הרבני הנגיד הנכבד
רבי **מרדכי זסקינד סג"ל לנדא** שליט"א
לונדון
לעילוי נשמת אמו
הרבנית הצדקנית, אשת חיל עטרת בעלה מנב"ת
מרת **שרה** בת רבי **ישראל** ע"ה
נלבי"ע ביום שב"ק ח' אדר א' תשנ"ז
ת.נ.צ.ב.ה.

האם עזות פנים עבירה שצריכה כפרה ומתי היא עזות מצוה?

בפרשתן כ"ח ל"ח והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עוון הקדשים אשר יקדישו בני ישראל.

ואמרו חז"ל מנחת כ"ה א' אלו קדשים שקרבים בטומאה.

יש להקשות: על הא דאמרו זבחים פ"ח ערכין ט"ז א' שהציץ היה מכפר על עזות מצח, איך אפשר לדרוש כנגד פשוטו של מקרא, הרי הפסוק כותב בפירוש שזה קאי על טומאת מקדש, כך מקשה בכלי יקר בפרשתן, וכן במהרש"א זבחים פ"ח ע"מ ב'.

ומתרץ הכלי יקר: דהציץ מכפר על זנות שבגלוי כמו שנאמר ירמיה ג' ג' ומצח אשה זונה היה לך, וכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה שם תמצא קדושה, והזנות מחלל הקדושה כמו שיתבאר לקמן בפרשת קרח במדבר ט"ז ד' על הפסוק כי כל העדה כולם קדושים וגו' וישמע משה שחשדוהו באשת איש, לפי זה נוכל לומר שמצאו מקום אל דרש זה לומר כמו שהציץ מכפר על סתם קדשים שנטמאו כך הוא מכפר על מצח אשה זונה קדושת האדם ועל כן היה כתוב עליו קודש לה', ותרוויהו איתנהו ביה כי הציץ עצמו מכפר על טומאת הקדשים, אמנם מה שהיה נתון על המצח דוקא הוא כדי לכפר גם על מצח אשה זונה, ומטעם זה נאמר ושמת אותו על פתיל תכלת דומה לפתיל תכלת של ציצית שנאמר במדבר ט"ו ל"ט ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם, הרי שהוא מציל מן הזנות, וכמעשה של ההוא ששכר זונה בעד ארבע מאות זוז וניצול על ידי הציצית מנחת מ"ד א' ואף אם בסתם עזות מצח דיברו חז"ל, מכל מקום יש בו גם כן חילול קדושה כי כל עזות פנים מסתמא אין הורתו בקדושה והוא בא מסיטרא דמסאבא אחרי אשר הוטמאה חדר הורתו, כך תירץ בכלי יקר בפרשתן.

וכעין זה כתב המהרש"א זבחים פ"ח אף על גב שבפסוק זה נאמר מפורש "ונשא אהרן את עון הקדשים וכו'" והיינו שהציץ מכפר על עון טומאת מקדש וקדשו, מכל מקום, ממה שנקבע מקומו על המצח דרשו גם שמכפר על עזות מצח.

ובחתם סופר בפרשתן כתב שהכפרה של עזות מצח היינו על שלא העיז מצח במקום שראוי להיות עז כנמר בתורה ומצוות ה', ומשום הכי כתוב עליו קודש לה', כמקדש עזות מצחו הקודש להיות לשמש בו כי אם בקודש, והיינו דאחר דאמר בן תימא במשנה אבות פרק ה' משנה כ' **הוי עז כנמר וקל כנשר ורץ כצבי וגבור כארי לעשות רצון אביך שבשמים, הוא היה אומר עז פנים לגיהנם ובשת פנים לגן, עדן יהי רצון מלפניך ה' אלהינו שתבנה עירך במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך, כי לכאורה העזות פנים לשם שמים שאמר הוה עז כנמר היינו לענין קיום המצוות נגד שבעים אומות העולם, ובזמן שבת המקדש קיים לעתיד לבא לא נצרכים לזה, אך עדיין נצרך מדה זו לו לקיום המצוות כי אם ללמוד תורה כי לא הביישן למד כמבואר במשנה אבות פרק ב' הלכה ה' **וכן מצאנו בגמ' ב"ב קל"א ע"מ א' אמר רבי ילדות היתה בי והעזתי פני בנותן הבבלי**, על כן אמר יה"ר מלפניך שיבנה בית המקדש ואז תן חלקנו בתורתך בעזות פנים ולא במצותיך.**

האם בגדי הכהונה לא חממו את הכהנים

והיו חולים במחלת הקור יותר משאר בני אדם?

בפרשתן כ"ח מ"ג והיו על אהרן ועל בניו וגו' חקת עולם לו ולזרעו אחריו.

וברבינו בחיי על הפסוק הנ"ל כתב חקת עולם לו ולזרעו אחריו, שיהיה כהן גדול לובש שמונה בגדים בשעת עבודה, וכהן הדיוט ארבעה בשעת עבודה, ופלא גדול היה בכהנים המקריבים קרבנות בכל יום, שלא היה גופם לבוש אלא הכתנת לבדה שהיא חלוק והם סובלים הקור בימות הגשמים ולא היו מתים, ועל כן אמרו רז"ל שקלים ה' א' שמעמידין על הכהנים ממונה אחד לבקר אותם ולרפא תחלואיהם, לפי שהיו רובם חולים מחולי בני מעים מפני שהיה עבודתם בכל ימות השנה בחלוק לבד בשעת עבודה, ועוד שהיו עומדים תמיד על הרצפה והם יחפי רגל.

ובפירוש המשנה לרמב"ם מסכת שקלים פרק ה' משנה א' **כתב עוד סיבות למה הכהנים היו חולים בקור:** וז"ל והיו הכהנים מהלכין על הרצפה כל היום ומתעסקין במים ואין עליהם אלא בגד אחד בכל העתים, לפי שאסור להם לעבוד אלא בארבעה כלים כתונת ומכנסים ומצנפת ואבנט לא יוסיף ולא יפחות, ואוכלים בשר, ומחמת הנהגה זו מתרופפים טבעיהם ונחלש כח אבריהם הפנימיים, והיה בן אחיה ממונה על רפואתם.

ובדברי תורה לבעל המנחת אלעזר זי"ע מהדורא ט' אות ס"ה **הקשה:** דלמה היה כך הלא שומר מצוה לא ידע דבר רע, ואין לומר כיון דזהו היפך הטבע שיהיו בריאים במעיהם הגם שהלכו על הרצפה יחף, והוא כעין דאמרו בגמ' פסחים ח' ע"מ ב' דאע"ג דשלוחי מצוה אינן נזוקין, מ"מ היכא דשכיח היזיקא שאני, א"כ ה"ה הכא. זה אינו: דהא עשרה ניסים שנעשו במקדש כגון שלא נראה זבוב בבית המטבחים הוא במקום חם בירושלים והוא נס גדול יותר היפך הטבע וכיוצא, ובפרט לכהנים העובדים עבודה וצריכים להיות זריזים ומשכימים ועובדים עבודה גדולה, וזה אי אפשר רק באנשים בריאים וחזקים בלי מחלה, ולמה לא נעשה נס שיהיו בריאים ושלא יזיק להם כנ"ל להמעיים.

ומתרץ: בעל כרחך שרצון השי"ת היה שיעבדו עבודה על כל פנים ביסורים קצת, גם יש לומר שבביל אותם כהנים שנתגאו ונהנו בגשמיות בעבודתם ושירותם עדי הבית השלישי במהרה בימינו, אז לא יהיה כל מחלה וכל נגע אפילו כל דהו ובפרט בעבודת השי"ת.

קול המעדנים

"אשר בנינו כנטעים מגדלים בנעוריהם לתלמידים מוינוץ ב"ב"
שהתקיים במלון גלי צאנו בנתניה

"שאינו יודע לשאול את פתח לו" מדוע כתוב לשון נקיבה
כנס לחונכים של ארגון הנודע פותח שערים שהתקיים באולמי סדיגורא בירושלים

גדול הנהנה מיגיע כפו יותר מירא שמים, מה ההסבר בזה ?
לעובדים החסידים בדרך התורה בצרכניית שערי "דווחה בירושלים"
שהתקיים באולמי בית ישראל

"האמנתי כי אדבר רק עם אני עניתי מאוד"
ישיבת אהלה של תורה בית שמש לבני עלייה מצויינים

"תורה נמשלה למים מי שאינו יודע לשחות טובע"
כולל להוראה באבוב בית שמש
בראשות ראש הכולל הרה"ג אפרים אנגלרד שליט"א

הודעה משמחת

לקראת נישואי בתי תחי' יצא לאור בעזהשי"ת

ספר מעדני אשר בעיני נשואין

מאות נושאים בעיני שידוכים - שבת אופריץ - חופה

סעודת הנשואין - שבעת ימי המשתה

וכן הרבה עניני שמחת חתן וכלה

מי שירצה ליטול חלק בהוצאות הגדולות של הספר

וכן לברכת מזל טוב - שיפנה לטל: 053-3166560

בפרשתן כ"ח ב' ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת.

וכתב הרמב"ן בפרשתן לכבוד ולתפארת שיהיה נכבד ומפואר במלבושים נכבדים ומפוארים, כמו שאמר הכתוב כחתן יכהן פאר ישעיה ס"א י' כי אלה הבגדים לבושי מלכות הן, כדמותן ילבושו המלכים בזמן התורה.

יש לחקור כהן שעבד עבודה עם בגדי כהונה קרועים האם העבודה פסולה או דילמא אין העבודה פסולה.

הנה הרמב"ם כתב פ"א מה' ביאת מקדש הי"ד דקרועי בגדים חייב מיתה, דומיא דפרועי ראש, כדכתיב ויקרא ח' ו' ראשיכם אל תפרעו ובגדיכם אל תפרומו, אבל עבודתו כשרה.

יש להקשות: דדברי הרמב"ם נגד גמ' מפורשת דאיתא בגמ' זבחים י"ח עמוד ב' שאם היו בגדי כהונה מקורעין, ועבד עבודתו פסולה, וכן פסק הרמב"ם גופיה פרק ח' מהלכות כלי המקדש הלכה ד' דכהן שעבד עם בגדי כהונה קרועין עבודתו פסולה, כך מקשה במנחת חינוך מצוה ק"ג, וכן בשו"ת הרדב"ז חלק ה' בלשונות הרמב"ם סימן צ"א, ובתפארת ישראל בפתחה ל' קדשים, ובשואל ומשיב מ"ח ח"ג סי' ז', ובקרבן אורה זבחים י"ח, ובשו"ת דברי מלכיאל חלק א' סימן כ"ו.

איכא כמה תרוצים:

א. הא דכתב הרמב"ם דקרוע בגדים עבודתו כשרה, היינו שאינו קרוע אלא קרע אחד, כדרך שקורעין על המתים, וכמו שכתב שם ביאת מקדש פ"א הל' ט"ו ובכה"ג ליכא אלא לאו ומיתה, אבל עבודתו כשרה, אבל מקורעין דברייתא היינו שנתרבו בה קרעים כדרך הבגדים הבלואים, בכי האי עבודתו פסולה, משום דלאו בגד הוא כלל, או משום דאינו לכבוד ולתפארת, דהוי לעיכובא ג"כ, ומלקות ומיתה פשיטא דאית ביה, מכש"כ מקרוע בגדים בקרע אחד, כך תירץ בשו"ת הרדב"ז חלק ה' בלשונות הרמב"ם סימן צ"א, וכן בערוך לנו.

ב. קרועי בגדים שעבודתן כשרה באופן שלבש בגד קרוע על בגד שלם, וכיון שאינו בגד אינה נפסלת משום יתור בגדים, וחייב מיתה יש בו משום מקורעין, והיינו אם פסולן מצד מחוסר בגדים, כך תירץ במנחת חינוך מצוה ק"ג.

ג. מקורעין שפוסלים את העבודה רק באופן שנקרעו מאליהם, והיא דרך בזיון, ואינם לכבוד ולתפארת, אך קרועי בגדים היינו ש"קרע בגדיו" כלשון הרמב"ם בהט"ז ואין בכך בזיון אם קרע על מת שזו מצוה ואינו פוסל את העבודה, אך חייב מיתה משום שאמרה תורה "לא יפרומו", כך תירץ באבן האזל פרק א' מביאת המקדש הלכה י"ד.

ד. יש לחלק בין קרע במקום תפר שאינו פסול לקרע באריג הבגד שפוסל, כך כתב במרחשת ח"א סימן ב'.

מדור משיב כהלכה

מדור זה נודב ונערך ע"י ידידנו ר' מרדכי זיסקינד הגר שליט"א מנהטן

משיב כהלכה שינון ודיעת ההלכה - הלכות שבת
כל השאלות הם משריע ומשנה ברורה

- א] צ"ע. האם היו מכבסים את הבגדי כהונה כשהיו מתלכלכים?
- ב] חידה. איזה דין היה בבגדי כהונה שדומה לתפילין?
- ג] חידה. איזה נס היה בבגדי כהונה, ביחס למידת הבגדים?
- ד] שאלה. האם הכהן לבש כיפה מתחת למצנפת?
- ה] חידה. איזה נס היה אצל הכהנים בבית המקדש (לגבי קור וחום).
- ו] חידה. איזה דבר בתפילה דומה לכהונה, ואף נלמד ממנו?

ידיעת הלכות שבת

ז] הנחת עצי/עשבי בשמים במים, חידוד. ר' ערן מביא בכל ליל שבת לבית המדרש, חבילות של ענפים של עצי בשמים ושל עשבי בשמים. אחרי תפילת ערבית של ליל שבת הביאו הרב ויידר והרב גורן, כל אחד לביתו כמה ענפים של עצי בשמים. הגב' ויידר וכך גם הגב' גורן לקחו את ענפי הבשמים ושמו אותם באגרטל עם מים, וכוונתן היתה זהה, כדי שלא יתייבשו. לגב' ויידר מותר לעשות זאת ולגב' גורן אסור, מדוע? (אותם ענפים, אותו אגרטל, הענפים לא יגדלו בשבת במים).

ח] שאלה - שימוש במגבת שהיתה תלויה על עץ. הרב יהודה חזר מהמקווה בערב שבת ותלה את המגבת שלו על מסמר התקוע בעץ הנמצא בחצר ביתו. בשבת בבוקר קם הרב יהודה מוקדם, יצא לחצרו, הוריד את המגבת מהמסמר והלך למקווה. בדרך התלבט האם מותר היה לו להוריד את המגבת מהמסמר שתקוע בעץ. במקוה (במקום שמוטר דבורי תורה) ברר את הדין ונאמר לו שאסור היה לו להוריד את המגבת מהמסמר התקוע בעץ. האם מותר לו להשתמש במגבת ולהתנגב בה אחרי המקווה? האם מותר לו להחזירה לבית?

ט] שאלה. הכנסת גרעין אבוקדו למים. ר' שלמה הכניס בשבת בבוקר גרעין אבוקדו לתוך מים, מה יהיה הדין במקרים הבאים: א. הוא התכוון שהגרעין ישריש, אך לפני צאת השבת התחרט והוציא את הגרעין מתוך המים. ב. הוא שם את גרעין האבוקדו במים כדי שלא יתייבש ולא כדי שישריש והוציאו מהמים במוצאי שבת.

י] שאלה - אסוף קוביות שהתפזרו בחדר. משפ' דויטש התארח בשבת בבית משפ' כהן. במהלך הסעודה שיחקו ילדיהם הקטנים בקוביות עץ. לפני שהלכו לישון, אמרה הגב' דויטש לילדיה לאסוף את קוביות העץ שהתפזרו בכל החדר (חדר גדול) וגם היא עצמה עזרה להם לאסוף את הקוביות מכל פינות החדר לקופסא שלהם. האם מותר לה לעשות זאת?

כללי השתתפות

1. כל תשובה נכונה, אפילו לשאלה אחת תזכה את השולח להיכנס להגרלה, יהיה הגרלה על שני פרסים ע"ס 500 ₪.
2. כל תשובה נכונה על כל שאלה, הינה זכות נוספת להשתתף בהגרלה, כך שכל מי שישלח יותר תשובות לכל השאלות מגדיל את סיכוייו בהגרלה.
3. כל חודש, בראש חודש תערך הגרלה בין כל השולחים, הזוכה ייבדקו תשובותיו, יתקבלו אך ורק תשובות מפורטות.
4. ניתן לשלוח כל שבוע את התשובות של אותו שבוע, או עד ראש חודש.
5. שימו לב חשוב מאוד: קבלת התשובות הינה אך ורק לפקס מערכת משיב כהלכה 0775558617 או במייל meir.s1000@gmail.com נא לציין בתחילת המכתב על כמה שאלות השיבו, וכמו"כ שם מלא, כולל/ישיבה. ועיר וטלפון וכמו"כ נא לציין על איזה פרשה השיבו. [נבחרים ופרטים נוספים בטלפון 0533154010 בשעות הערב בין 8:00 ל-9:00 בלבד]. השולחים בכתב יד, בפקס, להקפיד על כתב ברור וקריא שיהיה ברור לאחר משלוח הפקס. כתב לא ברור לא יכנס להגרלה. -יש עדיפות לשלוח התשובות מוקדם במייל כי כך זה ייכנס בעזרה"י לספר שיצא לאור בעתיד בל"ג. -שאר עניני העלון לא שייכים לפקס או מייל או טלפון זה, אלא מצויין במסגרת ע"ג העלון בעמ' ד'.

תשובות ניתן לשלוח עד ר"ח אד"ב

גליון זה
לעילוי נשמת זקנתי הרבנית הצדקנית
שרה הינדא בת הגה"צ רבי שמואל תפילנסקי זצ"ל
אשת חבר להגה"צ רבי יחזקאל טוסיג זצ"ל
נפטרה י' אדר ת.נ.צ.ב.ה.

